

Portret Thomas a Kempis, 2001, *Arnout van Albada*

Stichting Thomas a Kempis

Opgericht 17 oktober 1988

Secretariaat: Zuiderpad 31, 8355 CC Giethoorn Tel. 0521 - 362452
Postbank: 2 445 713 t.n.v. Stichting Thomas a Kempis, Zwolle

ZOMERAVONDONTMOETINGEN 2010

Overdenking: **Marieke Krooneman, studente Gereformeerde Hogeschool Zwolle**

Muzikale omlijsting: **Leerlingen van het Meandercollege te Zwolle.**

Mijn leeservaringen bij de 'navolging van Christus'...

In de afgelopen maanden heb ik 'de Navolging van Christus' gelezen. Dat was een spannend avontuur waar ik op een bijzondere manier in ben gerold; Nadat ik een vraag had gesteld naar aanleiding van een lezing die Mariska Schaap over Thomas a Kempis gaf, werd ik door haar benaderd of ik mee wilde werken aan de zomeravond lezingen. Het boek zou ik dan krijgen. Het bood mij een unieke kans om dit boek eens te lezen.

Zodra ik het boek had, ben ik gaan lezen. Ik had geen idee wat ik er van kon verwachten. Maar het is mijn hobby om levensverhalen van inspirerende Christenen te lezen. Wellicht zou ik door dit boek geïnspireerd worden door de Christus Zelf. Vanuit dat verlangen begon ik te lezen.

Na de eerste bladzijde was ik wat teleurgesteld; ik las geen nieuwe dingen en; zo leefde ik toch al?

Ik lees door; hongerig eet ik me door het boek. Op zoek... naar meer verbondenheid met Christus, want daar gaat dit boek toch over?

Het boek pakt me. Als ik in de bus zit, het boek thuisgelaten om het niet te beschadigen, mis ik het. Hoewel het boek me ook ergerde; dit is de bijbel toch niet? Zo is het wel geschreven.

Ik heb moeite met de aanduiding 'Jouw' als het over God gaat. Dit geeft me het gevoel dat het niet over mijn God gaat.

Het lijkt wel alsof het lezen van dit boek me vanbinnen reinigt; schoonwast. Hierbij moet ik denken aan een verhaal wat ik eens las over water halen met mandjes. Dat werkt niet, maar door het water wat door het mandje heengaat, wordt het mandje schoon. Zo, las ik toen, is het ook met de goede dingen die we lezen; we kunnen niet alles onthouden, maar het reinigt ons wel. Dit wil ik als uitgangspunt houden bij het lezen van dit boek; niet alles zal ik onthouden, maar ik wil me laten reinigen.

Op de één of andere manier maakt dit boek me vrij...

Ik wil dit boek eerst lezen om mezelf schoon te spoelen. De volgende keer dat ik het lees, doe ik het wel intenser en zal ik proberen te onthouden wat ik lees.

Thomas a Kempis is heel spiritueel, daarom zou iedereen die interesse heeft voor spiritualiteit dit boek moeten lezen

Ik heb stukjes in dit boek onderstreept... die gaan nagenoeg allemaal over het loslaten van deze wereld en het vastklampen aan God. Dat is iets waar ik erg mee bezig ben. Voordat ik dit boek las, las ik een boek over de kunst van het loslaten. Het verraste mij dat dit boek daar ook over gaat. Maar ik ben er achter gekomen dat dat

spiritualiteit is. Steeds weer de wereld durven loslaten, dat moet ik leren, elke dag weer. En juist dat loslaten, heb ik ontdekt, bevrijd me. Als single heb ik het verlangen naar een partner losgelaten, dat laat ik elke dag los. En juist toen ik dat deed werd ik bevrijd. Thomas schrijft; *sta alles af en je zult alles vinden; geef je begeerte op en je zult rust krijgen*. De hoogste prioriteit in mijn leven heeft het leven met God. Dat heeft het al een hele tijd. Maar op een bepaalde manier wordt dat meer. Het gekke is ook dat ik geleerd heb om meer naar mijn eigen verlangens te luisteren. Ik denk dat ik vooral een zekere krampachtigheid heb losgelaten.

Het lezen van de navolging is een gesprek geworden.

Het is me opgevallen dat allerlei thema's die vandaag populair zijn, worden besproken in dit boek. Neem een term als "gerechtigheid". Hier lees ik dat we ons tevreden moeten stellen met goedkope, stugge, stoffen. Vorige week, toen ik dat las, had ik net een nieuwe slaapzak gekocht. Een week daarvoor had mijn moeder er een voor me gekocht, maar die vond ik niet mooi, en hij was niet zo lekker zacht. Nu had ik een nieuwe gekocht; een hele mooie die lekker zacht was, vijf euro duurder dan de slaapzak die mijn moeder meegebracht had. Ik voelde me spontaan schuldig.

Thomas a Kempis heeft geleerd om de wereld te verachten, in de zin van, zich er niets van aantrekken wat anderen van Hem vinden. Hij wil Jezus volgen, daar gaat het hem om. Heel bevrijdend vind ik dat hij schrijft. *Het alle mensen naar de zin te maken is niet mogelijk*.

Hij benadrukt het terugtrekken, een frappante zin vind ik *van kennissen en dierbaren moet je je weg houden...* toen ik dat las vond ik dat heel raar; God heeft ons toch juist als mensen aan elkaar gegeven? Maar nu ik er nog eens naar kijk, vind ik het een zin die we, zeker nu, in deze jachtige tijd, ter harte moeten nemen. We zijn

namelijk bovenal geroepen om God lief te hebben. En hoe kunnen we dat als we constant bezig zijn met wat mensen van ons vragen? In die zin is het heel nuttig om je los te maken van de mensen om je heen en weer bij het Begin te beginnen. Ik lees ook *je zult niet verkrijgen wat je vraagt, tenzij je ze Mij volledig hebt afgestaan...*

Ja, daarin ligt misschien wel de kracht van dit boek; het is zo gericht op 'loslaten', dat zijn we als postmoderne mensen helemaal niet gewend! We doen minstens drie dingen tegelijk en hebben luxe. We 'shoppen' letterlijk, door de stad in te gaan, maar ook wat betreft, levensstijl, haardracht en noem maar op. Niet loslaten, maar iets nieuws kopen en het oude weggooien.

Bij loslaten hoort iets onverwachts, iets prettigs; ontvangen. Als je alles loslaat ontvang je; vreugde.

In mijn opleiding komt de term "postmodernisme" nogal eens voorbij, en ik vind dat een hele interessante, omdat het volgens mij een model is waarmee je veel ontwikkelingen die je nu ziet, kunt analyseren. De postmoderne mens bouwt zijn eigen leven.

Ik ben een postmodern mens, dit boek houd me een spiegel voor, in deze spiegel zie ik hoe ik worden wil.

Ik wordt graag aardig en mooi gevonden door de mensen om mij heen. Door dit boek vraag ik me af of dat nou echt het belangrijkste is. God dienen, daar gaat het om. In die zin wordt ik steeds weer bij de les getrokken; vraag je niet af wat mensen van je vinden, maar vraag je af wat God van je vind. Dan mag ik mijn onzekerheid over wat mensen van me denken loslaten. Als het ware wordt ik door een wijze pedagoog aangekeken; doe dat nou niet Marieke. Als ik me ga afvragen wat God van me vind, is dat angstaanjagend, want God kijkt naar mijn innerlijk,.... En dan weet ik; deze God heeft mij lief en wat ik ook doe, Hij houd van me omdat ik Zijn kind ben.

Ik ben blij dat er van dit boek een versie voor jongeren is... Ik heb dit boek gelezen door de bril van mijn leeftijdsgenoten, van wat ik de mensen om mij heen hoor zeggen. Mijn leeftijdsgenoten en ik, wij zoeken radicaliteit. Wil iemand nou voor God leven of niet? En als je dat wilt, doe het dan goed!

Ik heb me al lezend afgevraagd hoe het komt dat dit boek zoveel verschillende mensen inspireert en geïnspireerd heeft. Mensen van allerlei kerkelijke achtergronden halen hier inspiratie uit. Tegelijk vind ik dat juist iets wat dit boek zo mooi maakt en zo geschikt voor jongeren. Want jongeren kijken naar mijn idee makkelijker over kerkmuren heen dan hun ouders deden.

Het hoofdstuk over de 'overwegingen over de dood' vond ik pittig om te lezen. Of beter gezegd; confronterend. Ik denk liever niet aan de dood. En toch realiseer ik me dat, wat hier over de dood staat, waar is. ...'s Morgens niet verwachten dat je de avond haalt, dat geeft mij een ongemakkelijk gevoel. Toch... als je zo leeft, leef je dicht bij God.

Het maakt dat ik me ga afvragen hoe ik aangetroffen wil worden, als God me thuis gaat halen. Het is een ernstige aansporing om heilig te gaan leven. Ik wil niet bezig zijn met zinloze dingen. Volgens mij heeft het te maken met verwachting... uitzien naar Jezus en verlangen naar de nieuwe hemel en de nieuwe aarde waar alles volmaakt en goed zal zijn.

Ik had het net over loslaten... daar heb ik voor mezelf nog eens over na zitten denken... Zelf ervaar ik dat loslaten heel erg als ik op vakantie ben. Dan ga ik alleen met een groep mensen die ik niet zo goed ken, dus dan is er niemand waar ik voor mijn gevoel op kan terugvallen. Juist dan ervaar ik dat ik God heel erg nodig heb. Want dan kan ik alleen terugvallen op Hem. Dan heb ik ook meer tijd om

rustig na te denken en dan kom ik tot gedachtes waar ik anders niet aan toe kom. Volgens mij is dat loslaten. Dan pak ik mijn bijbeltje en lees ik wat en ik schrijf... een andere omgeving vind ik in die zin ook heel inspirerend. Vorig jaar was ik in Italië, het is daar Middellandse zee klimaat, net als in Israel, het land van de bijbel. Ik werd daar geïnspireerd door het klimaat, de olijven en de vijgenboom. Over een paar weken ga ik weer op vakantie. Ik ben benieuwd...

Wat Thomas schrijft, klinkt, vind ik, vaak heel logisch. Maar juist omdat de dingen die hij schrijft waarheid zijn, zijn ze de moeite waard om te overdenken. Ik ben zelf iemand die het lastig vind om door een ander terecht gewezen te worden. Nu heb ik gemerkt dat door de woorden van deze 'wijze' in ieder geval in overweging te nemen, ik gelouterd werd.

Als ik het boek niet zou lezen voor deze lezing, had ik het niet gelezen... Ik denk niet dat ik dit boek dan zo snel zou lezen, laat staan uitlezen. Nu ben ik blij dat ik het gelezen heb. Er staan zoveel waardevolle dingen in!

Ik heb al best veel boeken gelezen, vaak levensverhalen van mensen waaruit ik zelf de wijze lessen destilleer. Uit dit boek hoefde ik niet meer de destilleren. Hier liggen ze voor het oprapen.

Het lezen van dit boek heeft heel wat busritjes gekost, ik las namelijk vaak in de bus. De tijd die het lezen van 'de navolging...' me kostte,

wil ik nu weer gaan besteden aan het lezen van de bijbel, uiteindelijk is dat Gods Woord.